

Люб. Бобевски

ДОБРУДЖА

Градини нѣмашъ плододатни
Въ тебъ гроздето не зрѣй,
Поточета шумливи нѣмашъ,
Въ тебъ славейче не пей.

Не раждашъ нарове, маслини,
Тютюнъ, ни бѣлъ памукъ,
Едно въ свѣта познавашъ само:
Чилични лѣскавъ плугъ.

Страна обширна си, що ражда
Пшеница и ечмикъ
И царица благодатна,
Въ тебъ срѣщаме въ избликъ.

Стада по твойтѣ степи блѣятъ,
Кръстосвѣтъ ги весдень,
Приглаша имъ съ кавалъ си медень
Овчара младъ, засѣмень.

Бѣзъ цвѣте си, но съ дѣхъ аромень,
Въздухатъ ти ухаи,
Безъ птички си, но съ пѣсни пълна,
Съ чаръ пална си прѣзъ май!

Рѣки пѣнливи въ тебъ замѣстватъ
Потоци свѣтлина,
Що слънцето разлива щедро
По твойта равнина.

